

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 5C/79/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5414200820
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Bebej
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2015:5414200820.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín samosudcom JUDr. Petrom Bebejom v právnej veci žalobcu: R. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. L., V. XXXX/XX, zastúpená JUDr. Jozefom Polákom, advokátom so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského 1718, proti žalovanému: Mgr. I. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. L., G. T. XXXX/XX, zastúpený Mgr. Romanom Kobellom, advokátom so sídlom v Dolnom Kubíne, Aleja Slobody 1899, v konaní o zaplatenie sumy 21.300,- eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 21.300,- eur s 8,75 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 23.300,- eur za obdobie od 14.11.2013 do 28.02.2014 a zo sumy 21.300,- eur za obdobie od 01.03.2014 až do jej zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti žalobu zamietá.

III. Súd priznáva žalobkyni voči žalovanému náhradu trov konania vo výške 5.363,60 eura pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 4.085,60 eura a ďalších trov vo výške 1.278,- eur, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť zástupcovi žalobkyne do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na tunajší súd 28.02.2014 sa pôvodný žalobca Š. H. prostredníctvom splnomocneného zástupcu voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 23.300,- eura s 8,75 %-ným ročným úrokom z omeškania za obdobie od 23.06.2013 až do jej zaplatenia, ako aj náhrady trov konania.

Odôvodnil ju tým, že 18.10.2012 požičal žalovanému peňažnú pôžičku vo výške 23.300,- eur, ktorú sa žalovaný zaviazal vrátiť najneskôr do 22.06.2013, no do dňa podania žaloby túto neuhradil ani čiastočne a dostal sa tak do omeškania s jej úhradou od 23.06.2014 do zaplatenia. Uplatnený úrok z omeškania odôvodnil poukazom na § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len "OZ"), § 3 a § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2009.

Následne podaním zo 16.04.2014 učeným ešte pred vydaním platobného rozkazu vo veci žalobca prostredníctvom zástupcu o. i. zobral žalobu v časti o zaplatenie sumy 2.000,- eur a v časti úrokov z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 2.000,- eur za obdobie od 01.03.2014 až do jej zaplatenia späť s odôvodnením, že žalovaný dňa 28.02.2014 žalobcovi čiastočne uhradil istinu pôžičky v sume 2.000,- eur, čo dokladoval príjmovým pokladničným dokladom. Žiadal zaviazat' žalovaného na zaplatenie sumy 21.300,- eura s 8,75 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 23.300,- eur za obdobie od 23.06.2013 do 28.02.2014 a zo sumy 21.300,- eur za obdobie od 01.03.2014 až do jej zaplatenia a na náhradu trov konania.

Proti platobnému rozkazu, ktorý tunajší súd v uvedenej veci podľa žaloby (v časti nedotknutej jej čiastočným späťvzatím) vydal 08.07.2014 pod č. k. 5Ro/50/2014-16, podal žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu v zákonnej lehote podaním z 31.07.2014 odpor s odôvodnením vo veci samej, následkom čoho došlo podľa § 174 ods. 2 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len "O. s. p.") k zrušeniu platobného rozkazu. Odôvodnil ho tým, že žalovaný nemá na základe uplatneného žalobného základu žiadny peňažný záväzok voči žalobcovi. Pôžička je reálny kontrakt a záväzok vrátiť finančné prostriedky vzniká len v prípade, ak boli finančné prostriedky od veriteľa prevzaté, lebo až následkom prevzatia finančných prostriedkov vzniká zmluva o pôžičke. Žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

Na základe návrhu zástupcu terajšej žalobkyne, ktorý bol zástupcom aj pôvodného žalobcu, daného podaním zo 16.04.2014, tunajší súd postupujúc podľa § 92 ods. 2 O. s. p. uznesením z 08.09.2014 č. k. 5C/79/2014-28, právoplatným 07.10.2014 pripustil zmenu účastníka na strane žalobcu v dôsledku postúpenia žalovanej pohľadávky pôvodným žalobcom po podaní žaloby na terajšiu žalobkyňu Zmluvou o postúpení pohľadávky zo 16.04.2014.

Žalobkyňa prostredníctvom zástupcu v písomnom vyjadrení z 29.09.2014 k odporu žalovaného poukázala na čl. II zmluvy o pôžičke z 18.10.2012, v ktorom sa o. i. uvádza, že dlžník svojím podpisom na zmluve potvrdil prijatie finančných prostriedkov od veriteľa a podpis dlžníka je úradne osvedčený pracovníčkou mesta Dolný Kubín. K odovzdaniu peňazí došlo, čo dlžník potvrdil svojím podpisom na zmluve a teda medzi zmluvnými stranami došlo aj k vzniku právneho vzťahu z pôžičky.

V priebehu konania zástupca žalobkyne uviedol, že poskytnutie pôžičky preukazuje ako uzavretá zmluva o pôžičke, tak aj to, že v priebehu tohto konania žalovaný časť pôžičky uhradil v ich advokátskej kancelárii, pričom žalovanému bola poskytnutá možnosť vybrať si, či chce touto úhradou uhradiť prísľušenstvo pohľadávky alebo istinu a vybral si úhradu časti istiny. Je to zrejmé aj z príjmového pokladničného dokladu z 28.02.2014. Pri tejto čiastočnej úhrade žalovaný nijakým spôsobom nerozporoval existenciu svojej povinnosti na vrátenie sumy 23.300,- eur podľa zmluvy o pôžičke a tento účel je vyjadrený aj v tomto doklade. Poprel, že by finančné prostriedky, poukázané na účet žalovaného, mali byť finančnými prostriedkami z poisťok detí žalobkyne, čo dokladoval predloženou poisťkou k poisťnej zmluve č. XXXXXXXXXXXX Allianz Slovenskej poisťovne, v ktorej je ako poisťník uvedený R. H.. Tiež poprel, že by mala žalobkyňa žalovanému oznamovať číslo účtu, na ktoré má tento poukazovať finančné prostriedky, a to číslo účtu, na ktoré mal žalovaný (podľa jeho tvrdení) poukazovať finančné prostriedky, nie je účtom žalobkyne, ani účtom jej otca Š. H.. Rozpor ohľadne spôsobu poskytnutia žalovanej pôžičky medzi tým, čo je uvádzané v tomto konaní a čo je uvedené v uznesení o vznesení obvinenia, je pravdepodobne v dôsledku tejto skutočnosti, že pri vznesení obvinenia sa vychádzalo z písomnej zmluvy o pôžičke. V súčasnosti už žalobkyňa nevystupuje ako poškodená v trestnom konaní, a to z dôvodu, aby si svoj nárok neuplatňovala duplicitne v dvoch konaniach. Keďže toto konanie je v pokročilejšom štádiu ako trestné konanie, zobrala svoj návrh v adhéznom konaní späť, k čomu predložil oznámenie žalobkyne z 20.10.2014 adresované k veci ČVS: KRP-95/2-VYS-ZA-2014. Žalobkyňa v konaní preukázala dôvodnosť podania žaloby. Tvrdenia žalovaného aj v jeho výpovedi na pojednávaní 03.12.2014 označil za zavádzajúce, nepravdivé a účelové s cieľom vyhnúť sa povinnosti uhradiť žalobkyňu žalovanú sumu. Žalovaný v konaní vo svojej výpovedi potvrdil prevzatie finančných prostriedkov a jeho procesná obrana ohľadom vrátenia týchto finančných prostriedkov bola vykonaným dokazovaním v celom rozsahu vyvrátená.

Žalobkyňa vo výpovedi na pojednávaní 12.01.2015 uviedla, že svojho otca Š. H. zoznámila so žalovaným v priestoroch podniku SEZ, kde chodila za svojím priateľom C. G. a k nemu prakticky dennodenne chodieval žalovaný, keďže boli v priateľskom vzťahu. Po niekoľkých stretnutiach jej otca so žalovaným ho žalovaný požiadal o vypožičanie finančnej čiastky, konkrétne sumy 23.300,- eur. Otec súhlasil s požičaním peňazí a najskôr jej otec urobil s ňou zmluvu o pôžičke, pretože hoci mal doma potrebnú finančnú hotovosť, chcela, aby to šlo z jej peňazí, a hlavne to, aby to šlo z účtu na účet, konkrétne, aby šli peniaze z účtu Allianz poisťovne na účet žalovaného. Tie peniaze na účte Allianz poisťovne boli jej peniaze. Robilo sa to preto tak, lebo otec chcel žalovanému požičať, lebo mal potrebný obnos peňazí na pôžičku, ale ona ho potom v tom trochu zabrzdila a urobilo sa to tak ako to chcela ona. Bola prítomná

pri tom, keď sa jej otec dohadoval so žalovaným o tej pôžičke. Bolo to opäť v priestoroch SEZ-ky v kancelárii, kde podnikal jej priateľ. Dohodli sa na sume 23.300,- eur, ďalej na tom, že suma bude vrátená do jedného roka. Bola to bezúročná pôžička. Žalovaný vtedy tvrdil, že to vráti aj skôr - tie peniaze. Vtedy sa nebavili o účele pôžičky, ale vedeli, že žalovaný zrejme s manželkou mali stavať na Kubínskej holi nejaký zrub. Potom, keď tie peniaze žalovaný nevracal, prišiel za ňou otec, že to musia nejakým spôsobom riešiť. Povedala mu, že to zoberie na seba, lebo už je starší, aby nemusel chodiť po súdoch, keďže už má svoj vek. Potom šli za JUDr. D. a podnikateľ tie kroky, ktoré podnikli. V tom čase mala dôveru v žalovaného, vychádzali spolu veľmi dobre. To bol aj dôvod, prečo jej otec požičal žalovanému. Predtým ako bola vrátená suma 2.000,- eur v kancelárii JUDr. D. v Dolnom Kubíne, jej tesne predtým žalovaný volal, že jej ide vrátiť 20.000,- eur. Mali sa stretnúť u JUDr. D.. Žalovaný tam však prišiel skôr a doniesol len 2.000,- eur. Text zmluvy o pôžičke medzi jej otcom a žalovaným robila ona a použila na vyhotovenie zmluvy tlačivo z internetu. Číslo účtu, na ktoré mali ísť finančné prostriedky jej SMS správou poslal žalovaný. Vždy, keď žalovanému posielala nejaké prostriedky, tak vopred jej poslal SMS správou číslo účtu, kde to má poslať. Pôžička bola poskytnutá na 1 rok, ale žalovaný tvrdil, že pôžičku vráti skôr a ubezpečoval ju, že to vráti skôr. Nevedela uviesť prečo tam bol uvedený ako dátum vrátenia práve deň 22.06.2013. Vie, že sa dohodli na dobe trvania pôžičky 1 rok, ale už sa nepamätá, či ten 1 rok mal plynúť od uzavretia samotnej zmluvy alebo odo dňa, kedy žalovaný obdrží finančné prostriedky z pôžičky. Žalovaný jej dokonca sľuboval zhodnotenie o 100 až 150 %. Nespomína si, ktorej z pôžičiek sa malo týkať to zhodnotenie, či tej prvej alebo druhej pôžičky.

Zástupca žalovaného žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť s tým, že podľa neho nie je žalovaný hmotnoprávne pasívne legitimovaný vo vzťahu k žalobou uplatnenému nároku. Žalobným základom uplatneného nároku je zmluva o pôžičke uzatvorená dňa 19.10.2012, ktorej predmetom bol záväzok veriteľa Š. H.M. - pôvodného žalobcu na poskytnutie pôžičky vo výške 23.300,- eur v hotovosti ku dňu uzatvorenia tejto zmluvy. Tento ako veriteľ ku dňu uzatvorenia zmluvy nedisponoval s čiastkou 23.300,- v hotovosti., čiže nie je pravdivé tvrdenie terajšej žalobkyne, ktorá uvádzala, že veriteľ takúto sumu mal. Na strane veriteľa Š. H., ako aj žalovaného ako dlžníka, absentovala vážna vôľa uzatvoriť tento právny úkon, čo potvrdila aj terajšia žalobkyňa, keď uviedla, že zmluvu pripravovala ona, pričom obsah zmluvy navrhla ona s tým, že to bola jej vôľa. Ak na strane veriteľa a dlžníka absentovala vážna vôľa, jedná sa o vedomú nezgodu vôle a jej prejavu na strane účastníkov zmluvy, čiže ide o simulovaný právny úkon - absolútnu simuláciu. Takýto právny úkon je v zmysle § 37 ods. 1 OZ absolútne neplatným právnym úkonom. Ak je predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej 16.04.2014 neexistentná pohľadávka, aj táto zmluva o postúpení pohľadávky je absolútne neplatným právnym úkonom. Preto nemôže byť na strane žalobkyne ako právnej nástupkyne daná hmotnoprávna aktívna legitimácia. Predmetom tohto konania bola zmluva o pôžičke zo dňa 19.10.2012, pričom v konaní nebol zisťovaný prípadný záväzkový vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným. Aj zmluva o pôžičke uzatvorená dňa 17.10.2012 medzi žalobkyňou ako veriteľkou a pôvodným žalobcom Š. H. ako dlžníkom je neplatný právny úkon. Obidve zmluvy o pôžičke obsahovo navrhovala žalobkyňa a je v rozpore s elementárnou logikou, aby do zmluvy zo 17.10.2012 uviedla, rozsah povinností v tom zmysle, že pôžička dlžníkovi Š. H. bude vyplatená bezhotovostným prevodom na konkrétne číslo účtu v lehote dvoch mesiacov od uzatvorenia tejto zmluvy. No nasledujúci deň 18.10.2012, kedy bol text zmluvy o pôžičke medzi pôvodným žalobcom a žalovaným vyhotovený, je uvedené, že pôžička sa uhradza v hotovosti ku dňu uzatvorenia tejto zmluvy. Aj z uvedeného dôvodu je zřejmé, že obidve tieto zmluvy sú simulované právne úkony. Okolnosti uzatvorenia zmlúv o pôžičke a pochybnosti ohľadne dojednaných práv a povinností zmluvných strán sa odrážajú aj v zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 16.04.2014, kedy mal Š. H. ako postupca postúpiť svoju pohľadávku, ktorú žalovanému v skutočnosti nikdy nevyplatil na žalobkyňu ako postupníka s tým, že v tejto zmluve bola dojednaná odplata vo výške 20.000,- eur, ktoré mal postupník údajne uhradiť postupcovi v hotovosti pred podpisom tejto zmluvy. Je až nepochopiteľné, prečo sa žalobkyňa zaviazala k takémuto záväzku, keď postupca v skutočnosti žiadnu pôžičku žalovanému neposkytol. Ku dňu uzatvorenia tejto zmluvy o pôžičke, ktorá je žalobným základom, pôžička zo strany pôvodného žalobcu poskytnutá nebola.

Žalovaný na pojednávaní dňa 12.01.2015 vypovedal, že sa dlhší čas poznal s p. G., s ktorým mal obchodný vzťah, konkrétne zhodnocoval mu finančné prostriedky. V priestoroch, kde podnikal p. G. v budove SEZ, sa zoznámil aj so žalobkyňou, ktorá sa ho spýtala, či by tiež nechcel zhodnocovať jej finančné prostriedky, konkrétne mu povedala o sume 23.300,- eur. On s tým súhlasil. Žalobkyňa mu povedala, že zmluvu podpíše jej otec a že finančné prostriedky pôjdu z poisťky jej synov, ktorú majú v Allianz poisťovni, jeho však tento dôvod bližšie nezaujímal. S p. H. sa zoznámil v priestoroch p. G.

v SEZ. Zmluva bola podpísaná na Mestskom úrade v Dolnom Kubíne, kde sa aj ich podpisy overovali resp. tam boli overené ich podpisy, kam šli zo SEZ-ky. Hovorili aj o výške zhodnotenia, ktoré povedal, že bude minimálne 10 % ročne, poprípade aj viac, v závislosti na miere zhodnotenia. Pán G. mu zároveň dal číslo účtu, na ktorý má posielat' splátky a výnosy. Pri tom, keď mu dával toto číslo účtu, bola prítomná aj žalobkyňa. Bolo to niekedy začiatkom roku 2013 február - marec. Keďže žalobkyňa a p. G. žili ako druh a družka, tak neriešil, čie je to číslo účtu, na ktoré to má vracat' a poukazovat' výnosy. On obchoduje na forexe, podniká aj v oblasti reklamy a mimoškolskej vzdelávacej činnosti. Poukázal na výpis obrátov z jeho osobného účtu vedenom v E. E. č. XXXXXXXXXXX/XXXX, v ktorom sú zaevidované platobné príkazy na úhradu zo 14.03.2013 na 7.000,- eur, z 22.03.2013 na 7.000,- eur, z 05.04.2013 na 1.200,- eur, zo 14.05.2013 na 2.000,- eur, z 30.05.2013 na 330,- eur, z 12.06.2013 na 1.300,- eur a z 21.06.2013 na 5.000,- eur, celkovo uvedené obraty na sumu 23.830,- eur, ktoré boli poukazované na číslo účtu XXXXXXXXXXX/XXXX. Okrem toho ešte poukázal žalobkyni ďalších 2.000,- eur, keď ho požiadala, že potrebuje zaplatiť JUDr. D. za poskytnuté právne služby a tých 2.000,- eur prakticky predstavuje výnos. Z jej pohľadu je teda vo vzťahu k žalobkyni všetko vyrovnané. Mal viaceré zmluvy o pôžičke s p. C. G.. Tie z minulosti boli všetky do jedného centa splatené, akurát posledná písomne spísaná zmluva o pôžičke z 02.05.2012 nebola reálne naplnená, teda nebola ani v hotovosti vyplatená a nebola naplnená preto, lebo p. G. sa rozhodol iným spôsobom tie finančné prostriedky poukazovat' na forex. Tiež uviedol, že nemá žiadny obchodný vzťah so svedkyňou Ing. K. I., obchodný vzťah som mal akurát s jej bratom C. G..

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že z Allianz - Slovenskej poisťovne, a.s. bolo žalovanému na jeho účet v E. E., K.E.. dňa 13.11.2012 č. ú.: E. vyplatených 23.300,- eur. Podľa dokladu predloženého žalobkyňou šlo o vyplatenie čiastočného odkupu z poisťnej zmluvy č. XXXXXXXXXXX - vkladového životného poistenia, tarifa VPO 6G, uzavretej žalobkyňou v uvedenej poisťovni so začiatkom poistenia 13.12.2011. Danej platbe predchádzala dohoda medzi otcom žalobkyne - pôvodným žalobcom Š. H. a žalovaným, ktorí dňa 19.10.2012 podpísali na matrike v Dolnom Kubíne, kde ich podpisy boli osvedčené, Zmluvu o pôžičke“ datovanú k 18.10.2012. Danú zmluvu mala vyhotoviť žalobkyňa a táto podľa svojej výpovede mala na jej vyhotovenie použiť vzor z internetu. Podľa uvedenej zmluvy sa otec žalobkyne ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalovanému ako dlžníkovi peňažnú čiastku vo výške 23.300,- eur na dobu 12 mesiacov a odovzdať ju dlžníkovi v hotovosti pri podpise zmluvy a dlžník podpisom zmluvy potvrdil prevzatie uvedenej čiastky (článok II. bod 1 zmluvy). Podľa článku II. bod 2 zmluvy sa dlžník zaviazal zaplatiť svoj dlh do 22.06.2013. Už z uvedeného je zrejmé, na čo poukázal aj zástupca žalovaného, že medzi bodmi 1 a 2 článku II. zmluvy je rozpor ohľadne doby trvania pôžičky. Vykonané dokazovanie preukázalo, že napriek zneniu zmluvy nedošlo k okamihu jej podpisu k poskytnutiu pôžičky veriteľom dlžníkovi, teda k pôžičke či už v zmluve uvádzaným hotovostným alebo akýmkoľvek iným spôsobom. K poukázaniu peňazí práve vo výške v zmluve uvádzaných 23.300,- eur došlo až dňa 13.11.2012 bezhotovostným prevodom takejto čiastky z poisťnej zmluvy žalobkyne. Žalovaný vo svojej výpovedi potvrdil, že predtým ako sa dostal do styku so žalobkyňou a následne sa zoznámil aj s jej otcom, ktorého s ním zoznámila žalobkyňa, sa poznal s druhom žalobkyne C. G., ktorému mal zhodnocovat' finančné prostriedky a ktorého sa mala žalobkyňa spýtať, či by nechcel zhodnocovat' aj jej finančné prostriedky, pričom mu konkrétne hovorila o sume 23.300,- eur, s čím on súhlasil. Tiež mu mala povedať, že zmluvu podpíše jej otec. Podľa samotného žalovaného pri jeho zoznámení sa s otcom žalobkyne mali hovoriť aj o výške zhodnotenia a povedal mu, že bude minimálne 10 % ročne, poprípade aj viac v závislosti na miere zhodnotenia. S uvedeného „dojednania“ medzi ním a žalobkyňou a jej otcom, v kontexte aj ním podpísanej zmluvy o pôžičke bolo žalovanému zrejmé, že peniaze mu mal poskytnúť otec žalobkyne (mal byť v záväzkovom vzťahu s otcom žalobkyne) a že peniaze budú pochádzať z poisťky v Allianz poisťovni (podľa toho, čo tvrdil žalovaný to mali byť poisťky detí žalobkyne, ale podľa žalobkyne, čo dokladovala aj potvrdením poisťovne, to boli síce prostriedky z poisťnej zmluvy v danej poisťovni, ale ktorú poisťnú zmluvu uzatvorila ona ako poisťník).

Ešte pred podpisom zmluvy o pôžičke datovanej k 18.10.2012 Š. H. a žalovaným, ku ktorému došlo 19.10.2012, malo dôjsť k uzavretiu písomnej zmluvy o pôžičke medzi žalobkyňou a Š. H. datovanej k 17.10.2012, podľa ktorej žalobkyňa ako veriteľ sa zaviazala prenechať Š. H. ako dlžníkovi sumu 23.300,- eur bezúročne a uhradiť ju tak, že dané prostriedky prevedie na účet určený dlžníkom č. účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX (šlo o účet žalovaného) najneskôr do dvoch mesiacov od uzatvorenia zmluvy o pôžičke. Dlžník sa zaviazal peňažné prostriedky vrátiť v lehote najneskôr do 17.10.2013 v hotovosti alebo na účet určený veriteľom. Aj autorkou aj danej zmluvy mala byť žalobkyňa, pričom s ohľadom na to, že pôžička je reálnym kontraktom, daná písomná zmluva nepredstavuje pôžičku (z jej textu

vyplýva, že pri jej uzavretí ani nemalo dôjsť k vyplateniu finančných prostriedkov), ale je to vlastne akýsi doklad ozrejmujúci účel a charakter platby, ktorá bola následne zrealizovaná v zmluve predpokladaným spôsobom a ku ktorej došlo následne dňa 13.11.2012. Už bolo uvedené, že žalovaný spolu s otcom žalobkyne podpísali dňa 19.10.2012 zmluvu o pôžičke datovanú k 18.10.2012 a žalovaný tak urobil napriek tomu, že pri jej podpise mu neboli vyplácané žiadne finančné prostriedky, ako tomu podľa znenia danej zmluvy malo byť. Jej podpisu však predchádzala „dohoda“ žalovaného so žalobkyňou, že žalovaný obdrží finančné prostriedky z poisťky v Allianz poisťovni a že zmluvu bude podpisovať t.j. uzatvárať otec žalobkyne, s čím súhlasil a následne sa žalovaný bavil aj s otcom žalobkyne, ktorému hovoril aj o výške zhodnotenia daných finančných prostriedkov.

Keď žalovaný obdržal na svoj účet finančné prostriedky z Allianz Slovenskej poisťovne z poisťky (o čom sa predtým bavil minimálne so žalobkyňou), tieto prostriedky prijal a v priebehu konania a to aj vo svojej výpovedi tvrdil, že tieto postupnými splátkami vracal na účet vedený v Q. R. č. účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX, čo dokladoval výpisom obrátov na jeho účte v E. E., tvrdiac, že týmito platbami vracal práve žalobkyni poskytnuté finančné prostriedky (súčet týmito platieb predstavoval sumu 23.830,- eur) a okrem toho už po podaní žaloby uhradil ďalších 2.000,- eur, ktorá suma podľa žalovaného mala prakticky predstavovať výnos. Z príjmového pokladničného dokladu zo dňa 28.02.2014, vystaveného JUDr. C. D., advokátom vyplýva, že ten uvedeného dňa prijal od žalovaného sumu 2.000,- eur a ako účel platby je uvedené: „Prijaté za klienta, úhrada istiny pôžičky zo dňa 18.10.2012 - Š. H. K. D.“. Aj v kontexte s uvedenou platbou fakticky listina označená ako Zmluva o pôžičke z 18.10.2012 mala slúžiť len ako doklad, aj keď len čiastočne odrážajúci následné poskytnutie finančných prostriedkov (daný doklad v súlade s predchádzajúcou dohodou žalobkyne a žalovaného a následne aj ich dohode so žalovaným odrážal to, aká suma bude poskytnutá žalovanému, kto bude v zmluvnom vzťahu k žalovanému ako veriteľ, dĺžku lehoty poskytnutia finančných prostriedkov a to tú, ktorá je uvedená v článku II. bode 1 zmluvy a jej znenie bolo v rozpore s tým, čo bolo vopred dohodnuté v tom, že dojednaný finančný obnos bude žalovanému až následne po jej uzavretí vyplatený a bude mu poukázaný na jeho účet). Zo správania sa žalovaného pre potreby tohto konania vyplynulo minimálne to, že prijal finančné prostriedky z poisťky žalobkyne vo výške pôvodne žalovanej istiny a bol si vedomý povinnosti ich vrátenia. Ak v „Zmluve o pôžičke“ podpísanej 19.10.2012 je už vyššie uvedený rozpor ohľadne lehoty vrátenia, s ohľadom na výpovede žalobkyne a svedka Š. F. H., keď k danej otázke sa žalovaný bližšie nevyjadril, mal žalovaný povinnosť vrátiť prijaté finančné prostriedky po uplynutí 12 mesiacov od ich poskytnutia. Ak tieto prostriedky reálne obdržal dňa 13.11.2012 spôsobom o ktorom sa predtým dohodol so žalobkyňou (ešte pred podpisom zmluvy o pôžičke dňa 19.10.2012, ktorá zodpovedala tejto predchádzajúcej dohode v tom, kto bude veriteľom a výšky poskytnutých prostriedkov), mal povinnosť, ak v danej otázke nedošlo následne k inej dohode (takúto inú dohodu súd preukázanú nemá) vrátiť tieto prostriedky otcovi žalobkyne, ako veriteľovi, ktorý so žalobkyňou uzavrel dohodu, že dané prostriedky mu žalobkyňa požičia tým spôsobom, že ich poukáže zo svojej poisťky na účet žalovaného.

Zo skutkových tvrdení žalobkyne v priebehu tohto konania a ňou predložených dôkazov vyplynulo, že peniaze, ktorých zaplata sa voči žalovanému domáha, sú práve tie finančné prostriedky, ktoré boli vyplatené dňa 13.11.2012 z jej poisťky žalovanému na jeho účet v E. E.. Žalovaný si bol už v čase, kedy na svoj účet obdržal sumu 23.300,- eur vedomý tej povinnosti, že tieto prostriedky je povinný vrátiť. Z vykonaného dokazovania nevyplývala žiadna okolnosť, ktorá by preukazovala, že by čas, dokedy bol žalovaný povinný tieto prostriedky vrátiť, mal byť dlhší ako 12 mesiacov od ich poskytnutia. Žalovaný nepreukázal, že by z danej sumy 23.300,- eur, okrem platby v advokátskej kancelárii zástupcu žalobkyne vo výške 2.000,- eur už po začatí tohto konania a to dňa 28.02.2014, vrátil žalobkyni nejakú jej časť. Dôvodnosť jeho obrany, že tak činil (na základe len ním tvrdeného pokynu druhu žalobkyne, ktorý sa mal udiať za účasti žalobkyne a teda zrejme s jej súhlasom, nevedno z ktorého dňa) platbami zo svojho účtu na ním dokladovaný účet, ktorý podľa Q. R. K., D. Q. R. R. z 23.01.2015 bol účtom sestry druhu žalobkyne Ing. K. I., nebola vykonanými dôkazmi preukázaná a súd ju hodnotí len ako čisto účelovú. Z výpovede svedkyne I. vyplynulo, že danými platbami žalovaný a aj to len čiastočne vyrovnával iný svoj záväzok, pričom ani nebola preukázaná žiadna dohoda, z ktorej by vyplynula možnosť pre žalovaného splniť si svoj záväzok vrátiť obdržané finančné prostriedky iným spôsobom ako zaplatením veriteľovi - otcovi žalobkyne, na ktorý záväzok (podľa toho, čo bolo vykonaným dokazovaním zistené) prvý a zatiaľ posledný krát čiastočne plnil až dňa 28.02.2014. Otec žalobkyne v priebehu tohto konania postúpil žalobkyni svoju pohľadávku a medzi nimi nebolo sporné, že veriteľom zo záväzku voči žalovanému ohľadne povinnosti vrátenia sumy 21.300,- eur sa stala žalobkyňa.

Pre potreby tohto súdneho konania (s ohľadom na rozsah žalovaného nároku) nebolo potrebné, aby sa súd zaoberal tým, či žalovanému vznikla povinnosť vyplatiť žalobkyni aj nejaké zhodnotenie a v akej výške, keď v tomto smere výpovede účastníkov a aj svedka Š. H. nasvedčujú tomu, že žalovaný dával prísľub ich určitého finančného zhodnotenia v prospech veriteľa.

Na základe uvedeného súd žalobe ohľadne žalovanej istiny, ktorá zostala predmetom tohto konania po čiastočnom späťvzati žaloby, v celom rozsahu vyhovel, nakoľko mal preukázané, že žalovaný obdržal dané finančné prostriedky v súlade s ústnymi dohodami so žalobkyňou a jej otcom a že tieto v dohodnutej lehote, ktorá bola maximálne 12 mesiacov od ich poskytnutia, nevrátil. Pôvodný žalobca a následne žalobkyňa sa v rámci tohto konania domáhala vrátenia práve tých finančných prostriedkov, ktoré boli poukázané na účet žalovaného dňa 13.11.2012, ktoré zdôvodňovala ako pôžičku, ktorú mala zmluvne pokrývať písomná zmluva o bezúročnej pôžičke, datovaná k 18.10.2012 a podpísaná jej zmluvnými stranami 19.10.2012, hoci reálne uvedená suma bola žalovanému vyplatená až 13.11.2012. Súd teda s ohľadom na skutkové tvrdenia žalobkyne - toho čoho zaplatenia (vrátenia ktorej sumy) sa žalobou domáha, kvalifikuje žalobou uplatnený nárok ako nárok z pôžičky poskytnutej žalovanému 13.11.2012, ktorá bola po dohode medzi žalobkyňou, jej otcom a žalovaným poskytnutá otcom žalobkyne, ktorý na ňu potrebné prostriedky získal od žalobkyne, ktorá pôžička bola žalovanému poskytnutá najpravdepodobnejšie za účelom zhodnotenia poskytnutých prostriedkov žalovaným a žalovaný mal povinnosť vrátiť poskytnuté prostriedky najneskôr do 12 mesiacov od ich poskytnutia. Súd mal preukázanú aktívnu vecnú legitimáciu žalobkyne vo vzťahu k uplatnenému nároku, keďže žalovaným nevrátené finančné prostriedky, ohľadne vrátenia ktorých je žalovaný v omeškani, pochádzali práve z poisťky žalobkyne, ktoré ale boli poskytované žalovanému cez otca žalobkyne na základe ich dohody, o čom bol žalovaný vopred informovaný, keď medzi žalobkyňou a jej otcom bolo nesporné, že otec žalobkyne ako veriteľ postúpil svoju pohľadávku tvoriacu predmet tohto konania voči žalovanému, čo o.i. výslovne uviedol aj vo svojej výpovedi za prítomnosti zástupcu žalovaného (a aj žalobkyne a jej zástupcu) na pojednávaní 01.12.2014.

Zároveň súd s poukazom na § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom v čase vzniku zmluvného vzťahu účastníkov, aplikovateľného s poukazom na § 10c uvedeného nariadenia v aktuálne účinnom znení aj na čas omeškania po 31.01.2013, priznal žalobkyni aj úrok z omeškania v žalovanej výške, zodpovedajúcej výške zákonných úrokov z omeškania, ale až počnúc dňom 14.11.2013 až do jej zaplatenia, keďže nemal preukázané, že by sa mal žalovaný skôr ako uplynutím jedného roka od poskytnutia sumy 23.300,- eur, dostať do omeškania s jej vrátením. Daný úrok súd priznal zo sumy 23.300,- eur od 14.11.2013 až do 28.02.2014 (v ktorý deň žalovaný vrátil sumu 2.000,- eur) a zo sumy 21.300,- eur za obdobie od 01.03.2014 až do jej zaplatenia.

Vo zvyšnej časti - ohľadne úrokov z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 23.300,- eur za obdobie od 23.06.2013 do 13.11.2013 vrátane žalobu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol za použitia § 142 ods. 3 O. s. p. tak, že priznal žalobkyni majúcej neúspech len v pomerne nepatnej časti (jej neúspech bol len ohľadne menšej časti uplatnených úrokov z omeškania), proti žalovanému právo na plnú náhradu dôvodne vzniknutých a uplatnených trov, keď aj k čiastočnému späťvzatiu žaloby ešte v štádiu pred vydaním platobného rozkazu došlo výlučne v dôsledku správania sa žalovaného po podaní žaloby. Žalobkyni priznané trovy v celkovej výške 5.363,60 eura pozostávajú z trov právneho zastúpenia vo výške 4.085,60 eura, predstavujúcich odmenu za 9 úkonov právnej služby - 1/ prevzatie a príprava zastúpenia 19.02.2014, 2/ podanie žaloby z 20.02.2014, 3/ čiastočné späťvzatie žaloby podaním zo 16.04.2014, 4/ vyjadrenie z 29.09.2014 k odporu žalovaného, 5/ účasť na pojednávaní 29.10.2014, 6/ účasť na pojednávaní 01.12.2014, 7/ účasť na pojednávaní dňa 12.01.2015, 8/ účasť na pojednávaní 09.02.2015 a 9/ účasť na pojednávaní 02.03.2015. (tarifná odmena za každý z úkonov 1/ až 9/ bola priznaná v uplatnenej výške po 370,14 eura, ktorá bola uplatnená zo základu 21.300,- eur aj ohľadne úkonov 1/ až 3/, pri ktorých bola predmetom konania vyššia žalovaná istina - 23.300,- eur + režijný paušál k šiestim úkonom vykonaným v r. 2014 po 8,04 eura k zvyšným trom úkonom vykonaným v tomto roku po 8,39 eura + ku každému z úkonov + 20 % DPH z odmeny a režijného paušálu). Pri ich vyčíslení súd postupoval podľa § 18 ods. 1, 3 v spojení s § 9, § 10 ods. 1, 2, §

13a ods. 1 písm. a), c) a d), § 15 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. v aktuálne účinnom znení. Ďalšie trovy vznikli žalobkyni v súvislosti so zaplatením súdneho poplatku za podanú žalobu vo výške 1.278,- eur. Žalobkyni priznané trovy je žalovaný povinný zaplatiť s poukazom na § 149 ods. 1 O. s. p. zástupcovi žalobkyne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 204 ods. 1 O. s. p.), písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 42 ods. 3 O. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, jeho datovania a podpísania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O. s. p.).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona - zákon č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien (§ 251 ods. 1 O. s. p.).